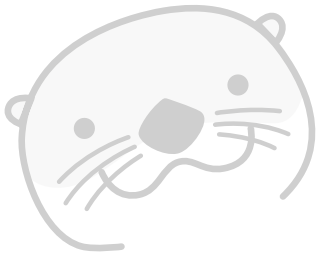

SEXY × YOU

เด็ด เอกซ์ สเป็คผม

++ Saisioo ++

เขียน

คำนำสำนักพิมพ์

เพราะถูกเลี้ยงดูและช่วยเหลือจากคนที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือด เมื่อได้รับความอบอุ่นและความรักจากชายหนุ่มผู้อ่อนโยนทั้งหมดจึงบ่มเพาะกลายเป็นความรักที่ต้องซ่อนเร้นมานานตั้งแต่ยังเด็ก

ในวันที่เขาเปิดเผยความรู้สึกออกมาออกมา ยูต้องเผชิญหน้ากับกำแพงที่สูงกีดกันให้เขาต้องถอยหลังกลับไป แต่ต่อให้มันเป็นกำแพงหนามที่ขวางกั้นพวกเขา ยูก็ตัดสินใจที่จะทำลายมันลงให้ได้ แต่ทว่าเบื้องหลังกำแพงยังมีความลับบางอย่างที่เขาคนนั้นเก็บซ่อนไว้

ยูจะต้องตัดสินใจสักทาง เพราะหนทางความรักที่ยากจะสมหวังครั้งนี้ยังมีความลับที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของบุพการีของเขาอีกด้วย เส้นทางความรักครั้งนี้ของยูจะเป็นอย่างไร เราไปหาคำตอบกันได้ในเรื่องเล่มนี้เลยคะ

Rose
PUBLISHING

ตุลาคม 2562

Prologue

And if in the moment you bite your lip
When I get you moaning you know it's real
Can you feel the pressure between your hips?

I'll make it feel like the first time
ในช่วงเวลาที่คุณกัดริมฝีปากตัวเอง
เมื่อผมทำให้คุณส่งเสียงครวญคราง คุณจะรู้ว่ามันคือเรื่องจริง
คุณสัมผัสได้ถึงแรงกดดันระหว่างสะโพกของคุณหรือเปล่า
ผมจะทำให้รู้สึกเหมือนมันเป็นครั้งแรกเลย

เพลง Love Me Harder ศิลปิน Ariana Grande

@สหรัฐอเมริกา แคลิฟอร์เนีย

ณ บ้านเดี่ยวบรรยากาศดีหลังหนึ่ง

“อ้า...ยู รุนแรงเกินไปแล้ว!”

เสียงร้องครางกึ่งทรมานกึ่งสุขสมของคนได้ร่างทำให้อารมณ์ที่กำลัง
พุ่งสูงของผมหยุดชะงักในทันใด ความสัมพันธ์ทางกายที่ดำเนินมาได้
ไม่เท่าไรก็เลยต้องจบลงง่าย ๆ เพียงแค่นั้น ผมผล่อออกมาจากคนที่นอน
อยู่ รูดซิปกางเกงและติดตะขอไว้อย่างเดิม โดยที่เสื้อก็ยังไม่ได้ใส่ เดินมา
เปิดตู้เย็น หยิบเบียร์กระป๋องใหม่ที่แช่ไว้ขึ้นมาเปิด

“...”

ไม่มีคำพูดใดๆ ออกจากปากผมเลย ผมน่าจะเหม่ออยู่ได้สักพักเลยแหละ ก็นะ มันไม่เสร็จ...อีกแล้วนี่หว่า

“ยู” เสียงเรียกที่ตั้งขึ้นจากข้างหลังทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่าอีกฝ่ายยังมีตัวตนอยู่ ผมหันกลับไปมอง

“เคธี”

สีหน้าของเธอดูดีใจเป็นอย่างมากที่ผมเรียกชื่อเธอแบบนั้น และรอยยิ้มพวกนั้นก็เลือนหายไปจากใบหน้าของเธอในระยะเวลาที่ไม่ห่างกันเลย เมื่อเธอได้ฟังสิ่งที่ผมพูดหลังจากเรียกชื่อของเธอ

“อาเราจะกลับมาแล้ว เตียวเคธีก็กลับไปเถอะ ไม่อยากทะเลาะกับเขา” สาวสวยเชื้อสายอเมริกันซังสีหน้า เธอยอมแต่งตัวแม้ว่าจะไม่ค่อยพอใจเท่าไรนัก

“อาของยูเมื่อไหร่จะเลิกหัวโบราณสักที เราก็รู้แหละว่าเขาเป็นคนเอเชียให้ตายเหอะ อย่าทำเหมือนไม่เคยมีเซ็กซ์ไปหน่อยเลย”

คนที่เคธีบ่นถึงคือ ‘มิโดริคาวะ คิสะ’ ผู้ชายเจ้าของร่างโปร่ง ผิวขาว ผู้มักบ่นทำที่เจ้าระเบียบอยู่เสมอ ตอนเรียนไฮสกูลผมเรียกคิสะว่าผู้ปกครอง พอมาปัจจุบันผมเรียนอยู่ระดับมหาวิทยาลัย ผมเลยบอกคนอื่นว่าเขาเป็นอา

จึงมีแค่ ‘เกิ้ล’ เพื่อนสนิทของผม ที่รู้ที่มาที่ไปว่าจริงๆ แล้วคิสะไม่ใช่อาแท้ๆ ของผม ที่จริงแล้วเขาไม่ใช่ทั้งญาติ และไม่ได้เป็นอะไรกับผมเลย

พ่อแม่ของผมประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปตั้งแต่ผมยังเด็ก ไซ่ คิสะบอกผมว่าพวกเขาประสบอุบัติเหตุ เนื่องจากตอนที่เสียชีวิตพวกเขาไป ผมอายุแค่เจ็ดขวบ แต่หลังจากมีการเปิดเผยพินัยกรรมออกมา สมบัติของพ่อแม่ผมถูกถ่ายโอนไปให้เครือญาติเป็นจำนวนมาก มากกว่าลูกชายแท้ๆ อย่างผมซะอีก

ผมจึงคิดมาตลอดว่าพ่อแม่ผมน่าจะเสียชีวิตโดยมีต้นเหตุที่ไม่ใสสะอาดเพราะเรื่องมรดก ดังนั้นช่วงที่ผมเปลืองเล่าเรื่องส่วนตัวให้เพื่อนสนิท

ฟัง ผมจึงผลอพูดออกไปอย่างไม่ทันคิด ว่าพวกเขาถูกฆ่าตายเพราะเรื่องมรดก ทั้งๆ ที่หลักฐานอะไรก็ยังไม่ชัดเจนแท้ๆ อย่างว่า... ตอนนั้นผมก็ยังไฮสกูลอยู่เลย

ผมอยู่กับคิเสะมานานมาก เรียกได้ว่าเกือบทั้งชีวิตผม ผู้ชายคนนี้เป็นแค่รุ่นน้องที่สนิทสนมกับพ่อ จะปล่อยให้ผมใช้ชีวิตต่อไปกับญาติโดยที่ไม่ได้ใส่ใจอะไรตัวผมที่ญี่ปุ่นก็ได้ แต่ทว่าคิเสะก็ไม่ทำแบบนั้น

เขารับผมมาเลี้ยงดูอย่างดี อะไรก็ตามใจได้ก็ตามใจ ตรงไหนที่ทำผิดก็สั่งสอน ผมอยู่กับคิเสะมาสิบสามปีแล้ว ในช่วงแรกๆ ผมรู้ว่าผมติดคิเสะแฉะ เพราะการสูญเสียพ่อกับแม่สร้างบาดแผลใหญ่ให้กับผมมาก

จนยิ่งเมื่อผมโตขึ้น ผมก็รู้ว่านั่นไม่ใช่ความรักแบบที่ผมรักผู้ปกครองหรือรักเขาในฐานะคนที่มิบุญคุณ...

ผมรักคิเสะแบบคนรัก...

สักอายุสิบสี่ได้มั้ง ที่ผมค้นพบความรู้สึกนี้ นับจากตอนนั้นก็หกปีผ่านมาแล้วสินะ

“เราไม่ชอบเท่าไรหรอก เวลาได้ยินใครพูดถึงคิเสะไม่ดี ทีหลังอย่าพูดอีกนะ”

ผมบอกกับเค็ชี่ด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ เป็นการเตือนเธอให้รู้ไว้ก่อน เมื่อเธอเห็นสายตาดุดันของผมจึงหลบสายตาไป รวมถึงยอมกลับไปแต่โดยดี ตอนที่ผมเดินไปส่งเธอหน้าบ้าน เธอจูบแก้มผมแทนการบอกลา ผมเองก็ไม่ได้ปฏิเสธอะไร

“เฮ้อ!”

ผมถอนหายใจหนักมาก เมื่อไม่มีเค็ชี่อยู่ที่นี้ เรื่องเฮงซวยของผมก็คือ นับตั้งแต่ที่ผมเอาชีวิตไปผูกไว้กับคิเสะ เมื่อผมเริ่มสัมผัสตัวเองครั้งแรก ภาพในหัวของผมก็คือภาพเมื่อครั้งที่ผมเคยอาบน้ำด้วยกันกับคิเสะสมัยที่ผมยังอายุแค่เจ็ดแปดขวบ

มันนานมากแล้ว แต่รูปร่าง ผิวพรรณ สัมผัสนั้นมันล่อล่อนโยนของเขาตอนที่เราแช่น้ำด้วยกันมันก็ยังติดอยู่ในสมองของผมแน่น

พอผมโตมากกว่านั้นอีกหน่อย จากสัมผัสตัวเองก็พัฒนาไปเป็นการ

มีเช็ทครั้งแรก สำหรับผมมันไม่ประสบความสำเร็จ ถึงจะเสร็จ แต่ผมก็ไม่ได้มีความสุขอะไรขนาดนั้น ผมแทบไม่นับว่ามันเป็นการเสร็จด้วยซ้ำ

ซึ่งปัญหานี้ยังคงดำเนินมาเรื่อยๆ จนถึงในตอนนี่ ผมคลั่งคิเส่มาก เอาความรักกับเช็ทไปผูกไว้ด้วยกัน อยากจะมีอะไรกับเขาจนคนอื่นก็แทนเขาไม่ได้

แน่นอนว่าคิเสก็ยังไม่รู้ว่าผมคิดแบบนี้ และให้เขารู้ไม่ได้ด้วย

ให้คิเสมารู้อะไรแบบนี้ก็จริงแต่จะสร้างปัญหาให้รู้สึกตะขิดตะขวงใจเปล่าๆ การบอกว่ารู้สึกอย่างไรกับคิเสก็เป็นทำนองเดียวกับการบอกรักเพื่อนสนิท ไม่นับมันแย่งกว่านั้นอีก เพราะคิเสไม่ใช่เพื่อน เขาโตกว่า เป็นผู้ใหญ่กว่า เป็นผู้ปกครอง ปกติเขามีแต่สมภารกินไก่อัด นี่นะ ไก่อัดจะกินสมภาร สมภารก็ยังไม่รู้เรื่องรู้อ่าว...

หรือไม่อย่างนั้นเขาก็อาจจะแกล้งทำเป็นไม่รู้ก็ได้ เพราะว่าคิเสฉลาดไง ถ้าหากเขาไม่ฉลาด คงไม่ได้รับความไว้วางใจให้ทำงานเป็นเลขาฯ ของมหาเศรษฐีฉายา ‘ราชาแห่งหุ่น’ อย่าง ‘เชท ชาวเรสต์’ คนที่เพื่อนสนิทของผมกำลังคบหาอยู่ด้วยหรอก ผมจำได้ว่าช่วงที่อยู่ไฮสกูล เรื่องของเกล้ากับเชท เจ้านายของคิเส วุ่นวายเอามากๆ กว่าที่พวกเขาจะลงเอยกันได้กว่าจะมีกันและกันเหมือนวันนี้ สำหรับสองคนนั้นคงไม่ง่ายเลย

เกล้าเองก็ไม่เคยรู้ว่าผมคิดกับคิเสยังไง เรื่องแบบนี้บอกใครไม่ได้ กระทั่งคนที่ผมคิดว่าผมไว้วางใจมากที่สุดก็ตาม

ผมเอาเบียร์กระป๋องใหม่มานั่งดื่มเพียงลำพัง ไม่ได้เปิดทีวีหรือเพลงเพื่อกลบความเงียบเวลาอยู่คนเดียวเหมือนทุกที อาจเป็นเพราะผมอยากเรียนรู้ความคิดของตัวเองก็ได้ ผมอยากจะทำตัวผมคิดอะไรอยู่กันแน่ ผมจะปล่อยให้มันเป็นการแอบรักที่ไม่มีความลับหน้าอยู่แบบนี้ต่อไปหรือ

ผมดูไม่ใช่คนที่จะยอมแพ้ง่ายๆ อย่างนั้นเลย ผมอยู่กับคิเสมาตั้งแต่ผมตัวเล็ก ๆ จนตอนนี้ผมสามารถหลบตามองคิเสได้ เนื่องจากเขากลายมาเป็นคนที่มีส่วนสูงน้อยกว่าผมไปแล้ว

‘ยู่นะ ยิ่งโตก็ยิ่งเหมือนพ่อของยู่มากเลย พ่อของยู่นะ ตัวสูง อบอุน เป็นคนที่นิสัยดีมาก ๆ มันคงดีกว่านี้ ถ้ายู่นะได้มีโอกาสรู้จักพ่อของตัวเอง’

หลายครั้งที่คิเสะมองดูผมเติบโตแล้วพูดถึงพ่อของผม สายตาของ คิเสะยามที่เขาพูดเรื่องพ่อทำให้ผมเกิดรู้สึกอิจฉาพ่อตัวเองขึ้นมา จนอยาก ถามคิเสะเหลือเกินว่า พ่อของเขาเป็นรุ่นพี่แบบไหน คิเสะถึงได้ชื่นชมและ เคารพเขาขนาดนี้ พ่อของผมต้องมีอิทธิพลกับคิเสะมากแน่ ๆ อย่างน้อย ๆ ก็มากพอที่จะทำให้คิเสะยอมรับเลี้ยงผมซึ่งเป็นคนอื่นสำหรับเขา

Rrrrr

ราวกับรู้ว่าผมกำลังคิดถึงอยู่ คิเสะจึงโทรมา ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผม จะไม่รับสาย ตอนนั้นวัน ๆ หนึ่งผมกับคิเสะเจอกันแทบนับชั่วโมงได้ ผม ไปเรียน เขาไปทำงาน หรือต่อให้วันไหนผมไม่มีเรียน ผมก็มีงานถ่ายแบบ อยู่ดี คิเสะเองก็ยังคงทำงานตามติดเจ้านายเขาอยู่เกือบทุกวันไม่มีวันว่าง

สองปีที่แล้ว (ผมอายุเพียงสิบแปดปี) โมเดลลิ่งเอเจนซี่ชื่อดัง ได้พบตัวผมเข้าตอนที่ผมไปเที่ยวที่นิวยอร์ก มันคาดไม่ถึงเลยจริงๆ ผม แค่ตามคิเสะไป เนื่องจากเขามีเหตุให้ต้องติดตามเจ้านายของเขาไปร่วมงานแฟชั่นโชว์ที่นั่นพอดี เซรอนีบเกล้าไปด้วย (เขาติดแฟน) ส่วนคิเสะ เมื่อเห็นเกล้าได้ไปที่นั่น เลยให้ผมตามไปด้วย เกล้าจะได้มีเพื่อน ส่วน ผมเองก็จะได้เปิดหูเปิดตา

ตอนแรกผมไม่แน่ใจว่าผมจะเซ็นสัญญาดีหรือไม่ เกล้านั่นแหละ ที่เชียร์ผมไม่เลิก คิเสะเองก็บอกให้ผมหาอะไรทำแก้เบื่อดูบ้าง ผมก็เลย ลองทำดู ตอนเข้าไปทดสอบหน้ากล้องผมเจอผู้ชายคนหนึ่งที่มาก่อนหน้าผม เขาถูกแมวมองชวนมาเหมือนกัน และสุดท้ายเขาก็ชวดไป สาเหตุเพียง เพราะเขาเอเจนซี่ที่ใหญ่ที่สุดในค่ายโมเดลลิ่งนี้อย่างคุณ ‘แซม’ พูดสั้น ๆ ว่า ‘ถ้าถ่ายแบบโฟกัสใบหน้า ไม่หล่อหรือมีเอกลักษณ์มากพอ จะให้เป็นโมเดล เดินแบบก็ไม่สูงพอ’

ผมเองไม่รู้หรือกว่าตัวเองหล่อขนาดไหน ก็แค่ถูกครึ่งญี่ปุ่นคนหนึ่ง โชคดีที่ตัวสูงเกินร้อยแปดสิบเซนติเมตรมานิดหน่อยแล้ว อีกอย่าง ผม

ก็ไม่ได้คาดหวังมากด้วย ถือว่ามาตามคำขอร้องของคนรอบตัว...

ผลสรุปออกมา แซมถูกใจผมมากกว่าที่ผมคาดคิดไว้ เขาว่าด้วยอายุผม ผมยังสูงได้อีก และใบหน้าผมก็ดูดี จะถ่ายแค่ใบหน้า ครึ่งตัวเต็มตัว ก็ใช้ได้ทั้งหมด ผมจึงได้เซ็นสัญญา跟他 แซมเอ็นดูผมพอสมควร ผมเลยได้งานมาเรื่อยๆ ส่วนใหญ่เป็นงานเดินแบบให้ดีไซเนอร์ชื่อดังต่างๆ และมีงานถ่ายแฟชั่นให้ผลิตภัณฑ์แบรนด์เนมระดับโลกอีกหลายชิ้นต่อปี ส่วนใหญ่ก็เป็นพวกน้ำหอมผู้ชาย นาฬิกาผู้ชาย เสื้อผ้าของผู้ชายอะไรแบบนี้ เวลาผมไปทำงานที่ต่างประเทศคนเดียว ผมจะงอแงกับคิเสะตลอด ผมคงคิดถึงเขานั่นแหละ ยากมากเลยนะที่ผมจะอยู่ห่างจากเขา

บางทีเซ็กซี่ยอมให้คิเสะพักจากการดูแลเขาเพื่อตามไปเฝ้าผมทำงานที่ต่างประเทศเลย

“ฮัลโหล” ผมส่งเสียงไปให้คนปลายสาย

[กินข้าวหรือยัง] รูปประโยคเหมือนจะห้วน แต่ถ้าได้ยินกับหูเองถึงจะรู้ว่าคิเสะมีน้ำเสียงที่นุ่มนวลมาก

“ยังเลย” ผมบิบบกระป๋องเบียร์ที่ดื่มหมดแล้วจนบวม “เมื่อไหร่คิเสะจะกลับมาลั๊กทีล่ะ”

[หิวก็กินซะยู อย่าทำตัวเป็นเด็กๆ เตี้ยวโรคกระเพาะก็ถามหา เบียร์นะ งดซะบ้างก็ได้] คิเสะบ่นผมตามความเคยชินของคนที่เลี้ยงผมมา

“อยากให้คิเสะมาทำอะไรให้กิน ถ้าแบบนี้ถึงจะยอมกิน คิเสะไม่กินข้าวกับผมเลยนะ ช่วงหลังๆ”

[เฮ้อ...หม้อไฟนะ] คิเสะตัดบท คงจะคิดว่าหม้อไฟเตรียมง่ายกว่าอาหารที่เขาต้องทำมั้ง

“ได้สิ”

[งั้นก็ค่อยเจอกันที่บ้าน ฉันกำลังจะกลับแล้ว]

“คิเสะ วันนี้ล่ะ...”

[หือ?]

“อาบน้ำด้วยกันไหม”

คิเสะนั่งไปนานเลยเมื่อได้ยินคำถาม ใจผมในตอนนั้นเตรียมรับคำปฏิเสธเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

[เอาลิ]

“...”

[ยู ยังอยู่ในสายหรือเปล่า]

“อยู่ ผมยังอยู่”

ถึงจะเกือบหยุดหายใจก็เถอะ...

[ถ้าอย่างนั้นก็เจอกันที่บ้านนะ ทำความสะอาดบ้านด้วยละ]

“อืม”

ผมเลิกตี๋มเบียร์ พอไว้แค่นั้นก่อน กลัวว่าถ้าคิเสะกลับมาแล้วเจอบ้านรก เขาอาจจะไม่อยากกินหม้อไฟกับผมแล้วก็ได้ ดังนั้นผมเลยทำตัวเป็นประโยชน์ด้วยการทำความสะอาด รอจนคิเสะได้กลับมาที่บ้าน

หลังจากนั้นราวหนึ่งชั่วโมงคิเสะก็ไขกุญแจเข้ามาในบ้าน เสียงทุ่มชวนฟังกล่าวอย่างเป็นปกติตามแบบฉบับของเขา

“กลับมาแล้วครับ”

เป็นธรรมเนียมของบ้านเรา คิเสะหรือผมจะพูดแบบนี้ออกมาเสมอเมื่อก้าวเข้าประตูมาอยู่ในบ้าน เราจึงเผลอพูดในบางครั้งทั้งที่รู้ว่าไม่มีใครรออยู่ที่บ้านด้วยซ้ำ ก็พูดซะจนชิน ผมเดินเข้าไปช่วยคิเสะถือของโดยไม่พูดอะไร ร่างโปร่งของคิเสะถอดสูทตัวนอกออก เหลือแค่เสื้อเชิ้ต คิเสะดูตัวเล็กลงไปอีกเมื่อไม่มีสูทตัวนอกคลุมร่างเขาเอาไว้

“วันนี้เหนื่อยหรือเปล่า” ผมถามคิเสะตอนที่เห็นเขากำลังเดินเข้าครัว เพื่อเตรียมจะทำน้ำซุ๊ป เพราะหม้อไฟที่เราจะกิน จะอร่อยหรือไม่อร่อยก็อยู่ที่น้ำซุ๊ปนี้แหละ ผมเอาหม้อออกมาเตรียม รวมถึงจัดวัตถุดิบต่างๆ ใส่จานอย่างคล่องแคล่ว ตอนผมเด็กกว่านี้ การกินหม้อไฟเป็นอะไรที่เราทำกันบ่อยๆ ระหว่างผมกับคนเป็นผู้ปกครอง

“เหนื่อยสิ เซธนะ เห็นอย่างนั้นเป็นพวกที่ละเอียด แล้วก็ไม่ค่อยชอบอะไรที่ผิดพลาดหรอก มีอะไรุ่นวายขึ้นมาหน่อยก็เลขาอย่างฉัน

นี่แหละที่ตามล้างตามแก้ บางทีนะ อยากจะตะโกนใส่หน้าใครสักคนเลย” ผมหลุดยิ้มที่ได้ยิน คิเสะไม่ใช่คนอารมณ์ร้อนพอที่จะทำอย่างนั้นหรอก ถึงจะเป็นการเปรียบเทียบให้เห็น ผมก็มั่นใจว่าคิเสะไม่มีทางไปตะโกนใส่หน้าใครจริง ๆ อย่างแน่นอน

“ทำไมไม่ลาออกมาอยู่เฉย ๆ แล้วก็ทำกับข้าวรอผมกลับบ้าน” คิเสะชะงักมือที่กำลังปรุงน้ำซุ๊ป เขามองผมด้วยสายตาทำนองว่า ‘กำลังล้อเล่นอยู่หรือไง’

“...”

“ว่าไง คิเสะ เหนื่อยไม่ใช่เหรอ” ผมยังพูดย้ำ เขาจะได้นั่นใจว่าผมไม่ได้พูดเล่นไปเรื่อยเรื่อย

“ยู นายกำลังคิดอะไรอยู่นะ” คิเสะทำน้ำซุ๊ปจนเสร็จ เขาก็มาเตรียมผักต่อจากผม เนื่องจากเห็นว่าผมทำไม่ได้เรื่อง

“ก็เห็นคิเสะบอกว่าเหนื่อย ถ้าอยากจะอยู่บ้าน คอยทำงานบ้านแล้วให้ผมออกไปหาเงิน ผมก็ทำให้ได้ คิเสะก็รู้ว่าผมหาเงินได้ตั้งเยอะ” ผมเลิกคิ้วค้างไว้ คิเสะส่ายหน้าไปมาราวกับทุกอย่างที่ผมพูดข้างเป็นเรื่องราวไร้สาระ

“ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น ฉันยังมีเรี่ยวแรงมากพอที่จะเลี้ยงนายได้อีกนาน” คิเสะเงยไปอีตี่ใจ เหมือนเขาลังเลว่าเขาจะพูดประโยคนี้อีกหรือไม่ “อย่ารู้สึกติดค้างอะไรกับสิ่งที่ฉันทำให้นายเลยนะยู ฉันจำเป็นที่จะต้องทำ”

ผมขมวดคิ้ว

“คิเสะหมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่าฉันพูดนะสิ” น้ำเสียงนิ่ง ๆ ไร้อารมณ์ของคิเสะกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของผมออกมามากมาย จนไม่รู้จะบรรยายยังไง คิเสะจะต้องปิดบังอะไรผมอยู่

“ที่คิเสะบอกผมว่าไม่อยากให้ผมรู้สึกติดค้าง เพราะคิเสะติดค้างพ่อผม ถึงรับเลี้ยงผมหรือไง” ผมจี้เอากับคิเสะอย่างไม่ยอมแพ้

“ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้น” คนที่ผิวขาวจนบางที่ใบหน้าก็ดูไร้สีเลือดเลี้ยงจะตอบคำถาม เหนือที่ผุดซึ่มตรงกระหม่อมทำให้ผมจับความรู้สึก

กังวลใจจากคิเสะได้ เขาไม่ใช่พวกจะแสดงความกังวลเลยถ้าเป็นเรื่องงาน ยกเว้นกับผมที่อยู่กับเขามาเป็นสิบปี ผมรู้อยู่แล้วว่ามีท่าทีแบบไหนของ คิเสะ หมายความว่าอย่างไร

อย่างเช่นตอนนี้ เขาไม่สบายใจ เขารู้สึกราวกับกำลังพูดอะไรที่ก็ ไม่ควรพูดออกมา

“ผมว่าคิเสะพูดนะ” ผมเลิกสนใจทุกอย่างที่จะถูกนำมาปรุงเป็น หม้อไฟวันนี้โดยสิ้นเชิง คิเสะยังคงเลี้ยงผม เมื่อเขาจะเดินผ่าน ผมก็ไม่ซ้ำ ที่จะเอาตัวเขาไปขวางไว้

“ยู อย่าขวางทาง” คิเสะเอ็ด

หาฐึ่ม เหนือผุดซึมหัววงหน้าเนียนไปหมดแล้ว กระทั่งข้อมือบาง กับนิ้วเรียวยาวราวกับตุ๊กตากระเบื้องยังสั้นเล็กน้อย คิเสะที่มีลักษณะของ คนญี่ปุ่นดั้งเดิมมาก ๆ ผิวขาวเนียนละเอียด สีผิวนั้นเปรียบได้กับหิมะ บุคลิกดูเปราะบาง ขณะเดียวกันก็เข้มแข็งอดทน กล้าเผชิญหน้ากับความ กดดันได้อย่างไม่ย่อท้อ สำหรับวินาทีนี้ผมคือความกดดันนั้นของคิเสะ

“ทุกเรื่องต้องเกี่ยวกับพ่อผมหมดเลยสินะ” ผมเปลือยแสดงสีหน้า ไม่พอใจออกไป คิเสะตัวดสายตามองผม

“คิดจะตั้งตัวเป็นศัตรูกับพ่อตัวเองหรือยัง?”

ผมก็ไม่ได้คิดจะทำอย่างนั้น...

ผมแค้ใจสั้นทุกครั้งทีคิดว่า...พ่อผมอาจจะเป็นคนทีคิเสะรักมากกว่า รุ่่นทีคนหนึ่งก็ได้

“เปล่า ไม่ได้คิดอะไรร้ายแรงแบบนั้นหรอก” ผมตอบคิเสะ

“ก็ดีแล้ว เพราะถึงยังงั้รุ่่นทีเขาก็เป็นพ่อของนาย”

“...”

“ถ้าไม่รุ้จะช่วยอะไรก็ออกไปนั่งรอกินดึกกว่า แบบนั้นนะ นายถนัด กว่านะ”

รู้สึกเหมือนโดนคิเสะตำว่าทำบ้ออะไรไม่เป็นเลยแฮะ เอาเถอะ ผม อารมณ์ไม่ค่อยดี ไม่อยากจะทำมันไปลงกับคิเสะนัก ยอมไปนั่งรอเขาดี ๆ ก็ได้ ถึงแม้ว่าผมจะย้ายตัวเองไปนั่งรอ แต่ทว่าดวงตาก็ยังจับจ้องแผ่นหลัง

ของคนที่ทำนั่นทำนี่อยู่ บางทีก็อยากจะมองอย่างนี้ทั้งวันโดยไม่ทำอะไร
ไม่ไปไหน...

ดูโรคจิตเกินไปสินะ...

“เรียบบร้อย”

คิเสะจัดการเรื่องหม้อที่ใช้ในการทำหม้อไฟเสร็จ เขาก็ยกวัตถุดิบ
ทั้งหมดมา เรารอจนน้ำเดือดแล้วถึงเริ่มใส่ผักลงไป ระหว่างมื้ออาหาร คิเสะ
ก็ชวนผมคุยบ้าง

“วันนี้ไปทำงานมาเป็นไงบ้าง” ผมถามถึงงานของคิเสะบ้าง จึงไม่น่า
แปลกใจที่เขาจะถามกลับถึงงานของผมในบางที

“ก็ดีครับ”

“กับนางแบบใหม่ล่ะ”

คิเสะถามถึงเคธี ดีที่ผมเป็นพวกหน้าตาย ไม่สะดุ้งสะเทือนหรือ
ทำอะไรให้ดูเหมือนมีพิรุณ เลยแคะมองคิเสะกลับไปนิ่งๆ จะให้รู้ไม่ได้หรอก
ว่าเคธีเพิ่งกลับออกไปก่อนที่คิเสะจะมาครู่เดียว

“คิเสะจะถามถึงเธอทำไม หวงผมเธอ” ผมถามเสียงกั๊กหัวเราะ
คิเสะมองผมนิดหน่อย เขาเลื่อนสายตาไปไฟกัสกับหม้อไฟและตักผักใส่ถ้วย
แบ่งให้ผมอยู่

ก็ก

คิเสะวางถ้วยนั้นไว้ตรงหน้าผม

“ไม่ได้หวงหรอก แค่เห็นนายชอบมีข่าวกับพวกนางแบบเป็นประจำ
ก็เลยคิดเล่นๆ ว่าวันหนึ่งนายอาจจะชอบใครสักคนจริง ๆ จนคิดว่าเขามาเป็น
แฟน”

“...”

“สำหรับฉัน นายก็เหมือนลูกเหมือนหลาน ถ้าหากนายจะมีแฟน
ฉันก็คงต้องอยากรู้ว่าลูกสะใภ้ในอนาคตจะเป็นยังไง” สีหน้าของคิเสะดูไป
ในทางจริงจังมากกว่าจะหยอกเย้าผมเล่น นี่เขาคาดหวังให้ผมแต่งงาน
แล้วเธอ

“ผมไม่คิดจะคบใครเป็นจริงเป็นจังหรอก” ผมรีบปิดตงหัวข้อ

สนทนานี้ให้เร็วที่สุด

“นายคิดจะอยู่กับฉันไปจนตายเลยหรือไง” คิเสะคิบเนื้อลงมาที่ถ้วยของผม เอ้อ... ที่พูดมาได้ดูการกระทำของตัวเองที่เอาใจผมอยู่เลยหรือไง เขาทำตัวอย่างกับเมียผม ผมจะไปมีเมียทำไมอีก

“คิดสิ ก็ผมชอบคิเสะที่สุดแล้ว” ผมพูดความจริงแบบกำกวม ไม่เชิงว่าเป็นการสารภาพรัก ออกแนวใกล้เคียงมากกว่า คิเสะมองผม สายตานั้นเหมือนกับไม่แน่ใจนักว่าผมคิดยังไง

เดาไม่ออกสินะ...

ว่านั่นเป็นการบอกชอบกลายเป็น...

“ไม่ต้องกินเนื้อเยอะแล้ว กินปลาเข้าไป นายจะได้ฉลาดๆ แล้วก็เลิกติดฉันเฉเหมือนเป็นเด็กสักที”

ผมยิ้มโดยไม่ได้พูดอะไร ไม่ได้โง่เพราะกินเนื้อเยอะสักหน่อย คิเสะเองนั่นแหละ มาทำให้ผมรัก มาทำให้ผมรู้สึกว่าคุณคิเสะสำคัญกับผมเหลือเกิน สำคัญซะจน...ผมไม่สามารถวางสายตาไว้ที่ใครได้อีก ส่วนผมล่ำเส้นที่ไม่ควร จะถล่ำใจเข้าไปอย่างยิ่งเรียบร้อยแล้ว

สองชั่วโมงต่อมา

ภายในอ่างอาบน้ำขนาดพอดีกับคนสองคน ผมกับคิเสะนั่งแช่น้ำอยู่ด้วยกันคนละมุม อ่างน้ำเต็มไปด้วยฟองเราเลยเห็นร่างกายของกันและกัน แค่งางๆ ไม่ชัดเจนนัก คิเสะนั่งชันเข่า แขนเรียวยาวข้างหนึ่งกอดขาตัวเองไว้ จนขีดแผ่นอก ส่วนมืออีกข้างก็วกน้ำสบู่ขึ้นมาราดที่หัวของผม

คิเสะนั่งหอดตัวเรียบร้อยอยู่อีกมุม ส่วนผมกลับเหยียดขาสองข้างเต็มที่ จนปลายเท้าของผม ชิดกับอีกฝั่งของอ่าง ก็ขาผมมันยาวมากนี่ ใครจะไปตัวเล็กเหมือนคิเสะกันล่ะ...

แกมผิวก็ขาว โสจนเหมือนจะโปร่งแสงอย่างงั้นแหละ

“นายไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ เมื่อไหร่จะเลิกชวนฉันแช่น้ำด้วยกันแบบนี้สักที”

“ทำไมล่ะ ผมว่าดีจะตาย ถือเป็นกิจกรรมของคนในครอบครัว”

ไม่มีครอบครัวจริงๆที่ไหนทำอย่างนี้หรือกถ้าลูกของพวกเขาโตเท่าผม ผมทำอย่างนี้กับคิเสะ เพราะคิเสะไม่ได้เป็นอะไรกับผมจริงๆ ต่างหาก ออกากจับกดแทบบ้า ดีแคไหนที่คิเสะไม่รู้

“ฉันท้ออัด จะเหยียดขาขังไม่ได้เลย ขานายมันเกะกะ” คิเสะดัน ปลายเท้าข้างหนึ่งมาเชยที่หน้าแข้งผม...

“ก็เหยียดมาสิ ไม่เห็นเป็นไรเลย”

“ไม่เอาหรือ” คิเสะทำหน้าขริม “อยู่แบบนี้แหละ”

คิเสะทำเหมือนจะหดหากลบเข้าไปอีก ผมเลยใช้มือคว้าข้อเท้าแน่นไว้ รั้งให้เหยียดพาดมาที่หน้าขาผม โบหน้าเรียวของคิเสะร้อนวูบ ผมเห็น ต้นขาเนียนของเขาโผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมา

“นี่ อย่าเล่น” คิเสะชักปลายเท้าหนีข้อมือผม เขากดเรียวขาลงไป ใต้น้ำอีกครั้ง คราวนี้คงขยับพลาด เรียวเท้าขาวและนุ่มนั้นถึงได้มาเฉียด แทะๆ ซอกขาผม คิเสะหน้าแดงจัดเมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เช่นเดียวกับผม ที่รู้สึกเสียดบริเวณท้องน้อยขึ้นมา

อ่า... อันตรายซะแล้ว

EPISODE 01

แม้ว่าผมจะกลายเป็นชริมขนาดไหน ใบหูของผมตอนนี้แทบจะเปลี่ยนเป็นสีแดง เช่นเดียวกับคิเสะ เขาคงรู้แล้วแน่ๆ ว่าบังเอิญไปปลุกปั้นอารมณ์ของผมเข้าโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ยู นี่นาย!” คนตัวเล็กกว่าส่งเสียงดู

“มันเป็นไปเอง ใครจะไปบังคับได้” ผมพูดเสียงแข็ง

“ฉันก็บอกแล้วว่านายโตะแล้ว และที่สำคัญ ฉันกับนายเป็นผู้ชายเหมือนกัน นายจะมารู้สึกอย่างนั้นได้ไง” คิเสะหดขากลับเข้าไปนั่งกอดเข้าผมว่าเขาดูเหมือนกังวลเกี่ยวกับตัวผมเกินกว่าจะเรียกได้ว่านั้นเป็นความเขิน

“คิเสะขาวแล้วก็เนียนมาก แค่นั้นก็ทำให้มีอารมณ์ได้แล้ว” ผมตอบห้ามๆ ตามสไตล์

“เรื่องทุเรศนี้ใครสั่งใครสอน” คิเสะบิดน้ำในอ่างใส่หน้าผม

“เล่นอะไรเนี่ยคิเสะ ไหนว่าเป็นผู้ใหญ่มากกว่าผมไง”

“ฉันไม่ได้เล่น! ฉันว่านาย!” คิเสะกำลังแสดงใบหน้าไม่พอใจ เห็นได้ชัดว่าใบหน้านั้นเคยทำให้ผมกลัวจนไม่กล้าพูดอะไรตอนที่ผมยังเป็นเด็กอยู่ แต่ไม่รู้ทำไมเวลานี้มันถึงได้น่ารักขนาดนี้กัน

“ทำไมเดี๋ยวนี้ผมไม่กลัวที่คิเสะดูผมเลยสักนิดนะ” ผมหัวเขนกับอ่างพลางมองคิเสะ เจ้าตัวเลยยังรู้สึกว่าคุณดูหมิ่นละมั้ง

“นายกำลังเยาะเย้ยฉันหรือไง”

“ไม่ใช่สักหน่อย” ผมไม่อยากจะให้คิเสะโกรธก็เลยทำเป็นลงให้

“...นายโตแล้วนะยู”

“รู้ดี คิเสะก็เห็นแล้วว่าโตขนาดไหน” ผมแก้มองหลุบตาลงมองระหว่างขาสองข้าง ทำให้คนที่ชอบรับบทบาทเป็นผู้ปกครองผมถึงกับยั้งโมโห

“จะให้ฉันตีนายเหมือนตอนนายเป็นเด็กหรือไง!” คิเสะลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เล่นเอาผมนี่เกือบช็อกตอนที่เห็นร่างเปลือยเปล่าชาวผ่องไปทั่วตัวแบบนั้นชัดๆ

โพรงจุมูกู้สึกร้อนวูบขึ้นมา คิเสะไม่ได้สนใจ เขาเอื้อมมือไปหยิบชุดคลุมมาสวมลวกๆ ตอนคิเสะหันกลับมาอีกทีเขาก็ทำตาโตใส่ผม

“เจ้าบ้า! เลือดกำเดาไหลได้ยังไง ลุกขึ้นมาเดี๋ยวนี้เลย!”

ผมนั่งหมดสภาพอยู่ที่โซฟา ตอนนั้นก็กลับมาสวมเสื้อผ้าให้เหมือนเดิมแล้วที่จุมูกก็มีทิชชูคอยซับเลือดอยู่ สภาพน่าสมเพชอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ คิเสะเองก็คงจะหายไปแต่จั่วหัว เห็นว่ามีงานค้าง ต้องไปเช็ก เลียบอกหัวนๆ ให้ผมนั่งพักตรงนี้ไป

กริ่งๆ!

เสียงเตือนข้อความจากโทรศัพท์ของผมดังขึ้น ทำให้ผมอดจะกดดูไม่ได้ ก็ไลน์กลุ่มของเพื่อนที่มหาวิทยาลัยนั่นแหละ ในกลุ่มนั้นประกอบไปด้วย ‘มิเกล’ เพื่อนชาวเกาหลี ‘เอช’ เพื่อนชาวอเมริกัน ผมรู้จักกับเอชเพราะหมอนี้เป็นนายแบบเหมือนกัน ส่วนมิเกลรู้จักกันในคลาสเรียน ส่วนอีกคนนอกจากสองคนนี้ก็คือเกล้า เพื่อนชาวไทยคนเดียวคนเดิมที่ผมสนิทด้วยมานานแสนนาน

ข้อความที่เข้ามาเป็นข้อความจากมิเกล นักดื่มตัวยงประจำกลุ่ม

Migue : เฮ้

Migue : วันนี้กลุ่มเจียบจั้ง

Migue : ใครอยากไปคืนพรุ่งนี้กับฉันบ้าง?

ผมส่ายหน้า ไม่คิดจะเป็นคนแรกที่พิมพ์ตอบไปอย่างแน่นอน

ACE : ฝันอยู่หรือไง?

ACE : พรุ่งนี้มีงานเช้า

Migue : อ๊ะๆ ผมไม่ใช่นายแบบนะครับ เพื่อคุณลิม พรุ่งนี้เริ่มเรียนหนึ่งทุ่ม เลิกสี่ทุ่ม สามารถไปต่อกันได้เลย

ACE : ก็บอกว่ามีงานจนถึงเย็น! กว่าจะเลิกงานก็ต้องรีบกลับมาเปลี่ยนเสื้อผ้า ไหนจะไปเรียนอีก

ACE : ต่อไหวก็ไม่ใช่มนุษย์!

Migue : เกล้าละ ยูล่ะ

Migue : เห็นนะ มีคนขึ้นอ่านครบแล้ว

Migue : ตอบสิวะ

มิเกลแดงแชตใส่พวกผมอย่างเอาแต่ใจ จนในที่สุดเกล้าคงทนไม่ไหว เลยยอมที่จะตอบกลับมา

KLAO : ไม่ไป

KLAO : รีบกลับบ้าน

Migue : ฉันขอแฟนนายให้ก็ได้ จะรีบกลับไปอะไรกันหนา มีเวลาอยู่ด้วยกันทั้งวันทั้งคืนอยู่แล้ว

Migue : ยูว่าไง?

Migue : ถ้ายูไป เกล้าก็อาจจะไป

ผมไม่มีงาน เรียนเสร็จก็คงไม่ได้เห็นบ่อยอะไรมากนัก ระหว่างที่กำลังคิดอยู่คิดเสะก็เดินเข้ามาบริเวณนี้ เขาเห็นผมมองตามร่างโปร่งของเขา เขาก็ถามกลับมา

“มีอะไรจะพูดก็พูดได้แล้วนะยู มองหน้าอยู่ได้”

“พรุ่งนี้ผมเลิกเรียนสี่ทุ่ม ออกไปตีหมกับเพื่อนได้ไหม”

“ก็ไปสิ ฉันบอกแล้วว่านายโตแล้ว ถ้าหากอยากจะไป ใช้คำว่าบอกก็พอ ไม่ต้องขอฉัน”

“ก็ผมอยากขอนี่”

เหมือนได้ขออนุญาตเมียเลยหะ รู้สึกดีจะตาย

“อยากขอก็ตามใจ เอาเป็นว่าจะไปก็ไป ถ้าเมาก็ให้ขับรถไปรับก็บอก อย่าฝืนขับเอง นายเองก็มีชื่อเสียงให้ต้องรักษา” ถึงยังไงคิเสะก็เป็นคิเสะที่น่ารักและทำให้ผมคลั่งได้ทุกวัน

ดูสิ กว่าจะผมจะเต็มเสร็จก็คงตึกแล้ว ยังเสนอตัวไปรับให้อีก นำให้รางวัลด้วยการจับมาฟัดซะจริง ๆ

ซึ่งเชื่อผมไหมล่ะ ว่ารางวัลแบบนี้แหละ คิเสะ ไม่อยากจะได้มันหรือก
พุดออกไปได้ซะที่ไหน รับรองว่าพุดเมื่อไหร่ได้เป็นเรื่องแน่

คืนต่อมา

@คลับแห่งหนึ่งในลอสแอนเจลิส

YU : ฉันมาถึงแล้วนะ พวกนายอยู่ไหนกัน?

ผมส่งข้อความถามเพื่อน เนื่องจากเข้ามาในตัวคลับแล้วก็ยังไม่เห็นใคร นอกจากฝรั่งทั้งหลายทั้งผิวขาวและผิวสีผู้เป็นเจ้าของ ผู้หญิงเอเชียสวย ๆ บางคนจับจ้องมาที่ผม ส่งยิ้มให้เป็นเชิงเชิญชวน ผมแค่มกกลับตามมารยาท ไม่ได้คิดว่าจะไปชนแก้วอะไรกับใคร

ACE : กว่านายจะมา

ACE : นี่กว่าจะต้องรอจนเหี่ยว

Migue : ขนาดเกล้าที่ตอนแรกบอกจะไม่มา

Migue : ยังแทบจะไพล่มาเป็นคนแรก

KLAO : อยู่โต๊ะริมในฝั่งซ้ายนะยู

KLAO : เดินมาที่กลางฟลอร์ หันมาทางซ้าย นายจะเห็นมิเกลเลย

ในที่สุดผมก็ได้คำตอบที่ผมต้องการ นี่ถ้าเกล้าไม่พิมพ์ข้อความบอกสักที ผมก็อาจจะต้องรอไปอีกเป็นชาติ กว่าจะได้รู้ว่าพวกนั้นมันอยู่ไหนกันแน่ ทำไมต้องทำให้ทุกอย่างมันเป็นเรื่องยุ่งยากด้วยนะ จะบ่นอะไรผม ค่อยบ่นตอนผมไปถึงก็ได้

จะมาบ่นในข้อความเพื่ออะไร

ผมเดินไปที่กลางพลอร์อย่างที่เคยลับอก วันนี้เป็นวันศุกร์มั้ง คนก็เลยเยอะ ดูลิ อย่างตอนนี่ผู้หญิงที่เดินกันอยู่ก็เริ่มเข้ามาเบียดผมแล้ว ผมเองก็ซักจะฝ่าออกไปยากมากขึ้นทุกที

“ไฮ” ผู้หญิงที่หันมาสบตามพอดีส่งเสียงทักทาย เธออยู่ในชุดเดรสสั้นสีแดงตัดกับผิวขาว ถึงจะเป็นชาวตะวันตก ใบหน้าของเธอก็สวยหวาน ความสูงของเธอไม่ได้อยู่ในระดับที่เกินจากผมไป (ตอนนี้ผมสูงร้อยแปดสิบเจ็ดแล้ว ความสูงผมโตขึ้นเรื่อยๆ ช่วงที่ทำงานอยู่ในวงการ) ผู้หญิงคนนี้น่าจะสูงประมาณร้อยเจ็ดสิบ บวกกับสันสูงที่อัพความสูงให้เธอเพิ่ม เธอก็ดูจะอยู่ในระดับสายตาของผมพอดี

“ไฮ” ผมทักกลับ แม้ว่าในใจผมจะตั้งใจที่โต๊ะแล้วก็ตาม

“ฉันรู้สึกเหมือนเราเคยเจอกันมาก่อน” เธอคลี่ยิ้มยั่วยั่ว “คุณกับฉัน”

“ผมไม่ใช่มนุษย์หน้าโหลแน่ๆ”

“ก็นั่นแหละสิ ใบหน้าระดับนี้ ฉันมั่นใจว่าถ้าฉันเห็นมาก่อน ฉันไม่มีทางปล่อยไปหรอก” เธอเบียดทรงอกอ้อมเข้ามาชิดผมนอกผมมากกว่าเดิม

“...” ผมยิ้ม ไม่ได้พูดอะไร

“อ๊ะ...” จู่ๆ เธอก็ร้องเหมือนนี่อะไรออกเมื่อจ้องหน้าผมไปนานๆ “พระเจ้า คุณ...คุณคือนายแบบคนนั้น! นายแบบคนล่าสุดของน้ำหอมแบรนต์เนมยี่ห้อ D ลินะ” เธอจับไตผมจนได้ ปากคอเธอลั่นไปหมด เธอควบคุมความรู้สึกที่ตื่นเต้นไว้แทบไม่อยู่

อย่างนี้ไม่ดีแน่

“ไม่ใช่หรอกครับ แต่ว่ามีคนบอกเยอะเหมือนกันว่าผมหน้าตาคล้ายเขา ขอตัวก่อนนะครับ”

ผมรีบหาทางพาตัวเองแหวกออกจากฝูงชน และไปที่โต๊ะของเพื่อน

ได้อย่างปกติครบสามลิปสอง ไม่มีผู้หญิงคนไหนตามติดมา โลงออกไปที่
ไม่อย่างนั้นคงได้โดนพวกนี้แขวะอีกว่ามาช้าเพราะมัวแต่ยุ่งุ่นวายกับพวกเธอ
ไม่รู้พวกมันตาบอดหรือไง ถึงได้ไม่เห็นว่าคุณที่โดนยุ่งุ่นวาย คือผม

“ช้ามาก” เอชสบถ เขาส่งแก้วเหล้าให้ผม ผมก็รับมา

“โทษที คนเยอะ” ผมจิบเหล้าแก้กระหายไปอีกหนึ่ง “นายละ ไหน
ว่าวันนี้เหนื่อยนักหนาจนโผล่หัวมาไม่ไหวไง”

“ฉันไม่อยากเป็นพวกนอกคอกคนเดียวในกลุ่มไง!” เขาสบถ

“เกล้าละ ทำไมมาเร็วนัก” ผมถามคนที่นั่งดื่มเครื่องดื่มสีหวาน
รสชาติไม่ค่อยแรงมาก เก้าอี้ข้างจะระวังตัวกับแอลกอฮอล์ เขาไม่ใช่
พวกคอแข็งอะไรมาก อีกอย่าง เซธอาจจะไม่พอใจก็ได้ถ้ารู้ว่าเกล้าปล่อย
ให้ตัวเองเมาเกิน

“เซธรู้จักกับเจ้าของที่นี่นะ” คำตอบช่างสมกับเป็นเซธ ชาวเรสต์ จริงๆ

“นายละ ทำไมมาช้า” มิเกลถามผม ดูเหมือนหมอนี่กับเอชจะ
ติดสอยห้อยตามเกล้ามา ก็เลยได้เข้ามาอย่างรวดเร็วประหนึ่งแขกวีไอพี

“ต่อคิว” ผมพูดเสียงเรียบ คลับในแอลเอสวันใหญ่ถ้าคนมาเที่ยว
กันเยอะมากก็ไม่พันท้องยื่นต่อคิวอยู่แล้ว โดยเฉพาะคืนวันศุกร์แบบนี้
ผมเองก็อยากจะใช้อิทธิทธิ์ความเป็นคนดังเพื่อให้ได้เข้าอยู่หรือกนะ แต่
เปลี่ยนใจ ได้ยื่นรอจนขาแข็งสักหนึ่งชั่วโมงก็เป็นสิสันดี

“บ้าหรือเปล่า นายคือโฮโจ ยูกิ เชียวนะ ไม่เห็นต้องทำอย่างงั้นเลย”
มิเกลผลักไหล่ผม

“หมอนี่มันบ้าเข้าขั้น นายก็รู้ เออละ! มากันครบแล้วก็ชนแก้วกัน
หน่อยเป็นไง” เอชยิ้มกริ่ม

“ชนเลย!” เก้าอี้พร้อมกับยกแก้วขึ้นมา ผมก็ยิ้มนิดๆ และชนแก้ว
กับพวกเขาเหมือนกัน

“ชน!”

พวกเขาเรียกดื่มกันหลายอีก ซึ่งตอนนั้นเอง ผู้หญิงคนหนึ่ง ตัวเล็กๆ
ใบหน้าตาสวยเด่น ก็เดินมาที่โต๊ะเรา นัยน์ตากลมโตเสมองไปที่เกล้า ผ่านไป
ไม่กี่วินาทีก็คลี่ยิ้มหวาน

“เกล้า”

เธอรู้จักกับเกล้าเป็นพิเศษหรือ

“อ้าว มีอา” แกล้าส่งเสียงเรียกเธอคนนั้น ดูจิตใจที่เห็นเธอด้วย

“...” ผมยังมองเธออยู่ไม่เลิก จนไอ้เอชเอาข้อศอกมาดันแขน

“อะไรวะยู”

“อะไรคืออะไร” ผมหันกลับไปมองเอช ไม่ชอบการยี้มเหมือนรู้ทันอะไรของหมอนี่ เพราะจริงๆ มันก็ทำหน้าที่แบบนี้ไปอย่างนั้น แต่อะไรที่ออกมาจากปากมันดูจะมั่วไปเรื่อยทุกที ไม่มีความจริงอยู่เลย

“มองขนาดนั้น อยากกินหรือ”

“ฉันแค่มองใครไม่ได้หมายความว่าต้องอยากนอนกับเขาใหม่” ผมถอนหายใจใส่เพื่อน

“นี่ๆ เอช ยู ฟังที่เราพูดหน่อยครับ จะแนะนำเพื่อนให้รู้จัก” เสียงของเกล้าดึงความสนใจของเราให้กลับไปทัศนตัวเล็กอีกครั้ง ผู้หญิงที่ชื่อ ‘มีอา’ นั่งลงข้างๆ แกล้าเรียบร้อยแล้ว

“มาเลยเกล้า มีคนตั้งใจรอฟังอยู่” เอชหลิวตามมาทางผม ผมขมวดคิ้วนิดหน่อย ว่ากาญเจ้านั้นก็เลยยกแก้วเหล้ามาดื่ม จะได้ปิดบังสีหน้าที่อยากออกปากดำเพื่อนด้วย

“มีอา คนที่นั่งทางซ้ายคือเอชนะ ส่วนคนที่นั่งถัดจากเอชคือยู” แกล้าผายมือแนะนำพวกผมทีละคน เอชยี้มหวานให้มีอาชนิดที่เรียกได้ว่าเกินหน้าเกินตา ส่วนผมแค่พยักหน้าให้เธอนิดหน่อย เป็นเชิงยินดีที่ได้รู้จัก

“เพื่อนของเกล้าหน้าตาดีมากเลย แถมยังคุ่นมากด้วย เป็นนายแบบกันหรือเปล่าคะ” เธอดูเหมือนถามรวมๆ นะ แต่ผมดูออกล่ะว่าเธอเน้นคำถามนั้นมาที่ผม

“เพื่อนของนายคนนี้นอกจากสวยแล้วยังฉลาดมากนะเกล้า ผู้หญิงแบบนี้แหละ เซ็กซี่” เอชหยอกเย้าเธอ ทำให้เธอหัวเราะออกมาเล็กน้อย ดูน่ามอง

“เอชนี่ปากหวาน พูดแบบนี้แปลว่ามีอาเดาถูกสินะคะ” เธอทิ้งสายตามาที่ผมอีกครั้ง

“ใช่ครับ ถูกเพลงเลย แบบตรงที่กลางใจ”

ผมอยากถอนหายใจและมองแรงใส่เอชสักสามร้อยครั้ง เพื่อมันจะรู้ว่าไอ้ที่ทำอยู่มันเลี่ยนมากขนาดไหน ซึ่งก็ดูเหมือนมันจะไม่รู้อะไรเลย ยิ่งมายั๊กคิ้วหลิวตาให้ผมอีก

“ไม่ล่ะพวก ถ้าไม่ทำอะไร ฉันจะคาบแล้วนะ” เอชพูดเหมือนกับตัวเขาเป็นหมา ผมจึงยกแก้วเหล้าให้ครั้งหนึ่งก่อนจะดื่ม รอยยิ้มที่ดูเหมือนไม่แยแสของผมทำให้เอชประหลาดใจ ผมจึงชะโงกหน้าไปพูดใกล้ๆ เขา

“ถ้าเธอยอมให้นายคาบง่ายๆ เธอก็คงเป็นอาหารที่เหมาะสมกับนาย และฉันจะไปแย่งอาหารกับนายเธอ ไม่นะ”

“Fuck เกอเซ ยู” เอชไม่ได้โกรธผมจริงจัง เราก็คุยกันแรงๆ แบบนี้ บ้างในบางครั้ง

“ว่าแต่มีอาเรียนอยู่ที่ไหนหะครับ” มิเกลถามเธอขึ้นมาบ้าง พอเธอมานั่งอยู่ตรงนี้ ทุกคนก็ดูจะให้ความสนใจกับเธอไม่หยุดเลย เก้าเองก็ดูชอบคุยกับเธอ เซซจะไม่หึงหรือไงวะ...

“อ้อ ก็เรียนอยู่ที่...”

มีอาพูดชื่อมหาวิทยาลัยเดียวกับที่พวกผมก็เรียน มิเกลจึงรีบพูดพลาฆ่าช่วงเป็นความบังเอิญที่น่าย่นตีมากแค่ไหน เอชก็เป็นไปกับเขาด้วย เก้ายังแอบหัวเราะเลย ผมเองก็ฟังพวกนั้นคุยกันเจี๊ยบๆ จนกระทั่งข้อความจากคิเสะที่เข้ามาดึงความสนใจจากผมไปหมด

KISE : จะให้ไปรับก็บอก

KISE : ถ้าเมาก็ห้ามขับรถกลับมาเด็ดขาด

KISE : ฉันจะไปขับให้นายเอง

เอชเคยพูดว่าผมมันคนหน้าตาย บางทีก็เหมือนเสื่อยิ้มยาก นอกจากยิ้มมารยาท ยิ้มถ่ายแบบ หรือยิ้มกวนตีนในบางโอกาส ผมก็ไม่ใช้พวกจะแสดงอารมณ์บนสีหน้าพร่ำเพรื่ออย่างนั้นหรอก คิเสะคงเป็นเหมือนกรณียกเว้นของผม ถ้าเป็นเขา ไม่ว่าจะเรื่องอะไรผมก็ยิ้มออกมาได้ตลอด

ยิ้มจนปวดแก้มเลยบางที...

KISE : ขึ้นอ่านแล้วทำไมไม่ตอบ

KISE : เป็นอะไรหรือเปล่า?

KISE : ไฮใจ ยูกิ?

คิเสะถึงกับพึมพำชื่อจริงของผมมาเต็มยศ เมื่อเห็นข้อความทั้งหมด
ขึ้นว่าถูกอ่าน มัวแต่อารมณ์ดีจนทำให้เขาหงุดหงิดซะได้สินะ ผมไม่ได้ตี
จนเมาซะหน่อย ไม่เป็นไรหรอก อ้อนให้คิเสะมาขับให้ก็คงดีเหมือนกัน
เพื่อจะได้อาศัยความเมาทำอะไรสักอย่าง

YU : คิเสะห่วงผมมากจนร้อนรนเลยสิ

YU : นอนไม่หลับเลยใช่ไหม

KISE : ละเมออะไร

KISE : ย้อนขึ้นไปอ่าน

ขนาดอ่านแค่ตัวอักษรยังได้ยินเสียงตุลอยออกมา เข้มเขี้ยวนะ กลัว
จนตัวสั่น...

YU : ก็อ่านแล้วไง

YU : นี่เพิ่งจะทำท่ามากกว่าเองนะ

YU : ผมเพิ่งมาจากมหาวิทยาลัยไม่นานเอง

YU : เราไม่เจอกันนานหลายชั่วโมง

YU : คิเสะจะคิดถึงผมก็ไม่แปลก รู้สึกแปลกๆ ที่ผมไม่อยู่ด้วย
ไม่นานช่างๆ คิเสะใช่ไหมล่ะ

ตอนผมพึมพำไป ผมแค่อยากจะไปต้อนรับคิเสะเล่นๆ รู้ว่าเขาอาจจะ
ตุกกลับมาเลย ไม่ได้คาดหวังข้อความตอบกลับที่ตินัก ดังนั้นผมจึงยก

แก้วเหล้าขึ้นดื่มอีก กระทั่งสิ่งที่คิดเสบบอกทำให้ผมล่ำลักเหล้า

KISE : ก็อาจจะใช้นะ อีม

KISE : ฉันอาจจะรู้สึกแปลกๆ ที่นายไม่นอนอยู่ข้างๆ ฉันจริงๆ
นั่นแหละ

ตอบอย่างนี้จะฆ่ากันหรือไงวะ!

“ยู เป็นไร นั่งพิตพิต” เอชถาม “จ้องอยู่นั่นแหละโทรศัพท์ มา
เปลี่ยนที่เล่นโทรศัพท์หรือไงครับ เพื่อน”

“ก็เปล่า ไม่มีอะไร”

YU : ดีหนึ่งคิดเสบมารับผมได้เลย

YU : ไม่ต้องขบมานะ

YU : มาขบรทผมกลับ

KISE : ตามนั้น

“ที่แท้ก็คุยกับคิดเสบนี้เอง นายนี้ก็อ่อนเขาเป็นเด็กๆ” เอชหัวเราะ
เขาดื่มเหล้าไปอีกหลายอีก ผมเก็บโทรศัพท์โดยไม่ได้ต่อล้อต่อเถียง มีอ
ยงทั้งสายตาให้ผมเป็นระยะ รวากับอยากสานสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นกว่านี้ ผม
ก็ยังทำเป็นลอยหน้าลอยตาไม่รับรู้ จนมิเกลที่สังเกตเห็นเงียบๆ มานาน
ยื่นหน้ามากระซิบใกล้ๆ ผม

“ยู”

“ว่าไง”

“ผู้หญิงเขากำลังสนใจนายอยู่นะพวก”

“เออ รู้” ผมตอบรับแกนๆ

“แล้วทำไมไม่เห็นชวนเธอคุยเลย อย่าเย็นชาขังงี้สิ ไม่ใช่นิสัยของนาย
เลยนะ” มิเกลเลิกคิ้วสูง ผมส่ายหัวไปมา

“นายรู้หรือว่านิสัยฉันเป็นไง”

“รู้สิ สันดานนายมันยังงี้ก็อย่างนั้นอยู่แล้ว ผู้หญิงเคยขาดปากให้เห็นที่ไหน” หมอนี่พูดจาเหมือนผมเป็นพวกบ้ากามเลยแฮะ ฟังแล้วไม่เห็นจะเข้าท่าอะไรเลย

“ฉันไม่ขนาดนั้น ตะกละแค่นี้ก็ยังมีเลือกบ้าง” ผมตอบตามความจริง

“ระดับนี้ดีกว่าผู้หญิงที่ตกถึงห้องนายคนก่อนๆ ตั้งเยอะ เรดาร์ฟังหรือไง” มิเกลถึงกับแขวะให้ไต่ยิน ผมไหวไหวอย่างคนกวนประสาท

“ไม่ได้เลือกตามระดับ เลือกตามความต้องการ วันไหนหิวก็หิวกลับ วันไหนไม่หิวก็ไม่ได้ทำอะไรจะกิน” ผมจะหิวใครสักคนก็ต่อเมื่อผมไม่ไหว ต้องการหาที่ลง ช่วงหลังๆ พอเป็นนายแบบก็มีป้าปาร์ตัสซีมาจับตาพฤติกรรม ทำตัวเหลวแหลกมาก ต้นสังกัดก็อาจจะเรียกไปต่อว่าได้อีกอย่าง งานฟรีเซ็นเตอร์สินค้าก็ทำให้ผมต้องรักษาภาพลักษณ์ให้ดูเหมาะสมกับสินค้าหรูหราพวกนั้นด้วย อธิบายไปก็ไม่รู้มิเกลจะเก็ตไหม เพราะหมอนี่มันไม่ใช่คนที่จะสนใจอะไร

เอชเองก็เห็นเดินแบบเป็นส่วนใหญ่เพราะซีเกียจรักษาภาพลักษณ์ให้แบรนดึ่

“จะบอกว่าวันนี้ไม่หิวว่างั้น” มิเกลลลอกตาใส่ผม

“ไม่ค่อย”

“ไอ้เอชงาบขึ้นมาอย่ามาเสียดาย” มิเกลหลิวตาใส่ผมอย่างกวนๆ

“อย่างกับเธอจะยอมให้ไอ้เอชงาบ” ผมยิ้มกวนประสาทกลับ เห็นอยู่ว่าเธออยากรู้จักกับผม ดังนั้นเธอไม่มีทางวางตัวตอบรับไอ้เอชเกินเหตุแน่ๆ ไม่อย่างนั้นเธอก็อาจจะชวดจากผมก็ได้ เกมแบบนี้จากผู้หญิงไม่ใช่ว่าผมไม่เคยเจอ

ทำตัวให้ดูสูงค่าไว้ก่อน...

“เออๆ ยูไม่ขึ้นเว้ยวันนี้” มิเกลเลิกพยายามที่จะยุผม ส่วนผมก็ตีมต้ออีกนิดหน่อย และขอตัวลุกไปยังพื้นที่สูบบุหรี่ ที่ตรงนั้นไม่ค่อยมีคน ผมก็เลยยืนอยู่เงียบๆ คนเดียว จนกระทั่งไต่ยินเสียงจากข้างหลัง

“เบื่อเหรอะคะ”

ผมหันกลับไปมอง มีอายีนอยู่ตรงนั้น ที่เธอกล้าเดินเข้ามาตรงนี้

คงเพราะไม่มีใครนอกจากผมมั้ง ถ้ามีคนสูบบุหรี่กันหลายคน เธอคงไม่เดินเข้ามาท rokok ซูดสวยนั่นติดกลิ่นบุหรี่กันพอดี

ถึงจะเป็นพื้นที่สูบบุหรี่ แต่มีอา ก็เดินเข้ามาถึงในนี้ ผมคงไม่ยืนสูบบุหรี่ต่อไปเรื่อยๆ ท rokok ดังนั้นผมเลยดับบุหรี่ลงกับที่เขี่ยพลางหันไปยิ้มนิดๆ ให้เธอ

“ก็สนุกดีครับ” ผมตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“จริงหรือคะ” มีอาเดินมาใกล้ผม เธอดูไม่เชื่อคำพูดผมเท่าไร สีน้า นั้นดูไว้เดียงสา ขณะเดียวกันก็เขี้ยววนเช่นกัน

“ทำไมมีอาถึงคิดว่าผมเบื้อ” ผมย้อนถามเธอบ้าง สิ่งที่ผมบอกมิเกล ว่าถ้าไม่หิวก็ไม่กินนั่นนะ ผมพูดจริงนะ แต่ไอ้เรื่องโดนหวานเสน่ห์แล้วตอบโต้เนี่ย มันสัญญาชตาญฉนกล้า ผมห้ามไม่ได้เท่าไร ส่วนใหญ่ชอบปล่อยไปตามน้ำ

“เห็นยูไม่คอยพูดอะไรเลย ก็เลยนึกว่ามีอาเข้าไปทำให้หมดสนุกซะอีก” เธอตัดพ้อเล็กน้อย ไม่เข้ามาใกล้ผมมากเกินไป ดูไว้ตัว

“ผมเป็นคนไม่คอยพูดอยู่แล้ว หรือว่าจริงๆ แล้วเป็นผมกันแน่ที่ทำให้มีอาหมดสนุก” ผมส่งสายตากลับไป ผมเห็นได้ชัดเลยว่าเธอเคลิ้มกับสายตานั้น

เรายืนคุยกันอยู่ตรงนั้นสักพัก แล้วก็เดินกลับไปโต๊ะด้วยกัน มีอา แลกคอนแท็คกับผมจนได้ ผมเองก็ให้ไป ยังไงซะเธอก็เป็นเพื่อนเกล้า ไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่ไว้ใจไม่ได้หรือแบบที่ผมหัวไปนอนคืนเดียวจบ

“มีอาขอตัวกลับไปอยู่โต๊ะเพื่อนก่อนนะคะ” เธอพูดแล้วยิ้ม

“ได้ๆ ไว้เจอกัน” เกล้าตอบรับคำพูดเธออย่างรวดเร็ว

“เจอกันครับ” เอซส่งสายตาทหวานน้ำ

“ได้เสมอ” มิเกลยกแก้วให้เธอหนึ่งครั้ง

“ไว้เจอกันนะคะยู” คราวนี้เธอพูดกับผม เนื่องจากผมไม่ได้พูดอะไรที่นั่นเมื่อเธอจากไป ทุกคนในกลุ่มก็ล้อผมไม่หยุด ผมก็แค่อยิ้ม ไม่ได้ออกความเห็นอะไรทั้งนั้น...

ผู้หญิงแบบมีอาเล่นด้วยยาก ผมไม่คิดจะลืกรู้กับเธอท rokok

EPISODE 02

“ไม่เบาเหมือนกันนี่” มิเกลยิ้มกริ่ม เริ่มจะกัดผมก่อนใครเพื่อน

“นั่นสิ ก็นึกว่าจะไม่ยุ่งซะแล้วคนนี่” เอชผสมโรง

“ติดต่องี้ก็ได้นะยู” เกลล์ก็เอากับพวกนี้ด้วย

“เป็นอะไรกันมากไหมเนี่ย” ผมถาม เริ่มจะสงสัยพวกเขาแล้วว่าทำไมขงเก่งนัก ขงผมกับมีอันที่ขงจ้งเลย ยังไม่เคยเห็นจะขงกับผู้หญิงคนไหนขนาดนี้

“ไม่เป็น อย่างว่าแหละ นักล่าก็คือนักล่า จะไม่ล่ามันก็คงไม่ได้” มิเกลยกแก้วเหล้าให้ผมหนึ่งทีก่อนจะดื่ม เขาพูดว่า “คารวะหนึ่งจอก”

“ว่าไงยู ชอบหรือเปล่า เพื่อนเราคนนี่ โสดน่า” คำพูดสุดท้ายก็มาพร้อมกับสีหน้ากรุ้มกริ่มที่ถ้าเซธเห็นต้องกระโดดเข้ามาพาดพิงผมแบบไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหนอย่างแน่นอน ผมส่ายหน้าไปมา

“เกล้า เดียวนี้เอาใหญ่นะเรา”

“ก็อยากให้อยู่กับใครสักคน ถึงยังไม่พูด พวกเรารู้ชะว้ายูเหงา” เกลล์มองมาที่ผมอย่างเป็นห่วง

“นั่นสิ ใจคอนายจะเปลี่ยนผู้หญิงไปเรื่อย ๆ ใช้ชีวิตเอื่อย ๆ อย่งนี้ไปตลอดเหรอ” เอชเองก็เริ่มจ้งจ้งบ้าง

“อานายก็เป็นห่วงจะตาย ถ้าพวกฉันไม่ค่อยดูแลนายเรื่องนี้ ใครจะ

ทำได้อีก” มิเกลพูดบางอย่างเกี่ยวกับคิเสะ ทำให้เอชกับเกล้าจ้องไปที่เขา เขม็งเลย

“อะไรนะมิเกล” ผมถามเพื่อนอีกที

“เอ่อ เปล่า! ไม่มีอะไร ฉันแค่เปรียบเทียบนะ ว่าคนเป็นพ่อแม่ ผู้ปกครอง ยังไงก็ไม่อยากให้ลูกหลานทำตัวไม่ดี หรือไม่เข้าที่เข้าทางหรอก” ถึงมิเกลจะแก้ตัวมาแบบนี้ ผมก็ยังไม่รู้สึกว่ามันไม่ใช่ ไม่มีอะไรที่ใช่เลยใน คำพูดของเขา

อืม...

ผมมองสามคนนั้นทีละคน

เกล้าหน้าซีด

เอชหลบตา

มิเกลทำเป็นดีมี แต่เหงื่อที่ขมขื่นนี้แตกพลั๊ก...

คนพวกนี้มีอะไรปิดบังผมอย่างแน่นอน

“ความคิดใคร” ผมถามเสียงเย็นๆ วางแก้วเหล้าในมือลงกลางโต๊ะ สีหน้าที่เริ่มไม่สบายอารมณ์ของผมทำให้ทั้งสามคนอีกอึก

“นายพูดเรื่องอะไร” เล่าเริ่มก่อน จริงๆ เขาเป็นคนทีโกหกได้แย่มากที่สุดในบรรดาเราสี่คน เขาไม่ควรที่จะมาถามว่าผมพูดเรื่องอะไร หรือเป็นคนออกนอกกรอบเปลี่ยนการกระทำที่ไม่แนบเนียนของทุกคน ยิ่งเกล้าทำผมว่าความมันก็จะยิ่งแตกมากกว่า เอชก็รู้ความคิดผม เขารับพูดต่อเลย

“เออ นั่นสิ ความคิดใครนั่นหมายถึงอะไร”

“ก็ความคิดใคร ที่ให้พวกนายมาซงให้ฉันมีแฟน”

“ต้องมีความคิดใครล่ะ ก็ซงซๆ ไปตามเรื่อง มีอกีสวย ดูเป็นผู้หญิงดี ๆ เป็นแฟนก็ไม่มีอะไรเสียหายเลย” เอชรัวไม่หยุด

“อ้อ ที่มื่ออายุๆ ก็เดินมาทักเกล้าที่โต๊ะนี่เป็นแผนของพวกนายสินะ ฉันก็ว่าแล้วเชื่อว่าทำไมมันดูแปลกๆ และทำไมพวกนายถึงพยายามพูดเรื่องเธอกับฉันไม่หยุด” สายตาของผมทำให้ทั้งสามคนเริ่มเกาหัวมั่ง ลูบจมูกมั่ง เสมอไปทางอันบ้าง

“...”

“เอายังไง ถ้าไม่สารภาพ ฉันจะไม่ยุ่งกับพวกนายอีก เพราะฉันไม่ชอบเลยสักชนิด เวลารู้สึกว่ามีใครกำลังทำอะไรลับหลังฉัน”

“Damn Bro! Calm down!”

(ให้ตายสิวะพวก ไอ้เย็น!)

มิเกลรีบกดคอผม เขาละล่ำละลักพูดให้ผมใจเย็นลง เห็นได้ชัดว่าแขนเขาเหนียวล่ำคอผมไว้แน่น เขาต้องกลัวแน่ๆ ว่าผมจะไม่ฟังอะไรแล้ว ลูกหนีไป ไอ้พวกนี้ ทำไม่ต้องให้ผมใช้ไม้แข็งกับพวกเขาด้วย ในเมื่อตอบผมดี ๆ ตั้งแต่ที่แรก ผมก็ไม่ต้องมาพูดซ้ำแล้วใหม่

“ยู อย่าเพิ่งเลิกยุ่งกับเราเลย บอกแล้วๆ” เกล้ายอมแพ้ก่อนใคร อย่าลืมนะ ผมกับเขาเป็นเพื่อนกันมานานกว่าอีกสองคนที่เพิ่งตามมาสมทบ เกล้าต้องรู้สึกไม่สบายใจมากกว่าใครมันก็ปกติ

“ถ้างั้นก็บอกมา”

“คิเสะนะ” เสียงหุ้มเอ่ยออกมาเบาๆ

“เกล้า จะตีเธอ” เอชยังไม่วายแตะหลังมือเกล้าเบาๆ เหมือนเขาไม่แน่ใจว่าเกล้าควรพูด

“เอช” ผมปรามเขา เอชก็เลยต้องยืมแหม่งๆ ชักมือกลับมา

“คิเสะเป็นคนบอกให้พวกเราช่วยนายเรื่องนี้นะ” เกล้ายอมเปิดเผยความจริง ผมยอมรับว่าโกรธจนเส้นเลือดเต้นตุบๆ หัวร้อนฟ่าวๆ จับต้นชนปลายอะไรแทบไม่ถูก

“ทำไมคิเสะต้องอยากให้ฉันมีใคร แล้วเขามาพูดเรื่องนี้กับพวกนายตั้งแต่เมื่อไหร่” ผมกวาดสายตามองพวกนั้น แถมยังไม่ลืมดันตัวมิเกลที่กดคอผมอยู่ออกไป

“ยู ไอ้เย็นสิ” มิเกลรู้ว่าถ้าผมโกรธขึ้นมา ใครก็เอาผมลงได้ยาก

“งั้นก็เลิกป้ายเปียง...ตอบคำถามฉันมา”

“คิเสะเขาเป็นห่วงนายมากเลยนะ” เกล้าเริ่มพูดเรื่องนี้ก่อนใคร

“อืม มันก็ไม่ใช่ว่าพวกฉันอยากทำในสิ่งที่นายไม่ชอบ” ตามด้วยเสียงเข้มๆ ลนลานของมิเกล

“พวกฉันก็เป็นห่วง นายดูปิดใจมากๆ เลยนะ”

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยังไงสามคนนี้ก็ก็เป็นเพื่อนผม เรียกว่าเพื่อนสนิทก็ยิ่งได้เลย การที่เห็นพวกเขาอมงมาด้วยสายตาที่เรียกได้ว่าเป็นห่วงจริงๆ มันทำให้ผมเปิดปากคำพวกเขาไม่ลง

“รู้”

“ถ้ารู้ก็ลองเปิดใจให้มีอาหน้อยสิ” เอชหวานล่อมผมเรื่องผู้หญิงคนนั้นอีกครั้ง

“ชอบนักทำไม่ไม่เก็บไว้กินเอง” ผมย้อน

“ฉันไม่ได้ชอบอะไรขนาดนั้นเว้ย ที่ทำเป็นพูดแซวชวนเล่นชวนหัวอะไรนั่นอะ ก็แค่อยากกระตุ้นให้นายลงมือจับ เห็นนายก็มองๆ เหมือนสนใจเธอต่างหาก!” ก็เป็นไปได้ที่เอชจะทำอย่างนั้น คนมือไวแบบหมอนี่ ถ้าอยากได้ใครจริงๆ คงไม่เอาแต่นั่งแซว

เขาก็เหมือนกับผมนั่นแหละ ไม่ค่อยต่างกันเท่าไร

“ฉันไม่ได้ตายด้าน ไร้หัวใจอย่างที่พวกนายคิด เพราะฉะนั้นเลิกจับคู่ให้ฉันกับใคร คิเสะบอกว่าจะไรก็ไม่ต้องไปฟังให้มันมากนักหรอก” ผมปรามพวกเพื่อน ไม่อยากให้พวกเขาบ้าไปมากกว่านี้ ไม่งั้นต่อให้ผมไม่โกรธก็อาจจะได้หายไปจากกลุ่มจริงๆ ด้วยความอึดอัดเป็นแน่

“จ้ะนายชอบใคร ต้องมีใครสักคนที่นายชอบสิวะ” มิเกลเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“นั่นสิยู ฉันก็รู้จักนายมานานแล้วนะ นายไม่เคยปริปากพูดเรื่องความรักเลย” เกล้าพูดต่อ

“บอกมาได้เลย ฉันสัญญาว่าฉันจะไม่ตัดสินอะไรนายทั้งนั้น!” เอชใช้น้ำเสียงที่อึกheim หวังให้ผมคล้อยตาม...

ก็ไม่เชิงว่าไม่ได้ผลเลยนะเนะ

“แน่ใจนะ ว่าจะไม่ตัดสิน” ผมเลิกคิ้ว

“ก็ต้องแน่ใจสิ ต่อให้นายชอบผู้ชาย แถมยังเป็นรับแบบเกล้า ฉันก็ไม่ตัดสินเลย!” ผมว่าเอชบิวผมได้นำหมั้นใส่ไปหน่อยนะ เลยหยิบฝาขวดเหล้ามาปาดใส่ต้นแขนแน่นๆ ของหมอนั้นซะ เอชหลบพลางหัวเราะว่า ส่วนมิเกลกับเกล้าก็ยังไม่ตอบจากผม

“ก็ได้” ผมผ่นลมหายใจ

“...”

“ฉันชอบผู้ชาย”

“อืม ก็ไม่เซอร์ไพรส์ขนาดนั้นนะ” มิเกลคงจะชินที่มีเกลาอยู่ในกลุ่ม
เกลาเองก็คบผู้ชายนี้

“วงการเราก็มีคนแบบนายเยอะเยอะไป ซีเรียสอะไร” เอซไหวไหล่
ที่พวกเขามีปฏิกิริยาแบบนี้ นั่นก็เพราะยังไม่รู้ว่าผมชอบใคร

“และฉันก็ชอบผู้หญิงได้ด้วย” ผมพูดต่อส่วนนี้ เนื่องจากผมก็มี
ความสัมพันธ์กับผู้หญิงบ่อยๆ

“เป็นไบก็ยังไม่แปลก เอซไงล่ะ บางทีเห็นผู้ชายสวยๆ มันก็เดิน
ตามเขาต้อยๆ เหมือนกัน” มิเกลหันไปล้อเลียนเอซ

“อ๊อ ครึ่งเดียวเอง จะล้อฉันตลอดชีวิตเลยไหม!” เอซกระแทก
เสียงเหมือนเสียเซลฟ์ ผมอมยิ้ม

“งั้น ฉันก็จะบอกเลยนะ ว่าฉันมีคนที่ชอบอยู่”

“ใคร” มิเกลโพล่งก่อน

“ผู้ชายหรือผู้หญิง” เอซก็ตามมาติดๆ

“เด็กกว่าหรือแก่กว่า” เกลาทำตาโตเหมือนลูกแมวเวลาฆ่าตาชาย
น่ารักเป็นบ้า เซธเห็นคงแทบกลืนใจไม่อยู่ จับไปจัดหนักแน่

“คำตอบแรก ใคร เขาเป็นคนที่พวกนายก็รู้จัก” หันที่ที่ผมพูด
ประโยคนี ทั้งสามคนก็สูมหัวกันทนายชื่อคนนั้นคนนี้ออกมาสารพัด ผมหยิบ
แก้วเหล้ากลับมาถือ โคลงน้ำสีอำพันในแก้วไปมา

“งั้นคำตอบข้อที่สองล่ะ” มิเกลคงทนไม่ไหวที่เดาไม่ถูกมั้ง รีบขอ
คำใบ้ต่อเลย ให้ตายเหอะ เล่นเกมกันอยู่หรือไง...

“คำตอบข้อที่สองก็คือ...” ผมก็บ้าจี้เล่นสนุกไปกับพวกนี้ด้วย
รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏขึ้นที่มุมปากของผม “เขาเป็นผู้ชาย”

“ผู้ชาย ผู้ชายที่พวกเรารู้จักหรือ ให้ตายเหอะ คนในกลุ่มนี้ปะวะ”
เอซลนลานมากมาย ผมเลยขมวดคิ้ว

“คนในกลุ่มนี้จะให้ฉันชอบใคร เกลา ก็พอเป็นไปได้ แต่ถ้าฉันชอบ

จะตกถึงห้องเซรหรือไง แล้วพวกนายสองคนมีอะไรให้นำรักนำหลงรักบ้าง ตัวอย่างกับหมีควาย” พอเจอผมดำ ทั้งเอชและมิเกลก็ระดมหาผ้าขวด มาปาดใส่ผม พวกเขารู้ว่าผมก็หมีควายเหมือนกัน จนเกล้าต้องห้ามเรา ก่อนจะเกิดสงครามขึ้นมาจริงๆ

“คำตอบของคำถามสุดท้าย!” มิเกลเสียงแข็ง (สงสัยยังโกรธเรื่องหมีควายอยู่)

“อือฮี้” ผมตอบรับหน้าตาย

“ดีกว่า...หรือแกว่า” เอชลากเสียงซ่าๆ แบบว่าลุ่นจนตัวโง่ง ตอนนี้ถ้าพวกเขาได้รู้อายุ ก็จะจำกัดวงผู้ชายที่ว่าออกมาให้แคบลงได้อีก

“แกว่า” ผมพูดเสียงเนิบๆ ยกเกล้าขึ้นมาจิบอย่างสบายๆ

“แกว่า?” แเกล้าทำหน้ายุ่ง

“คนที่เรารู้จัก” เอชลูบคาง

“เป็นผู้ชาย” มิเกลกัดริมฝีปาก ทั้งสามคนมองหน้ากัน จีบปล้นใบหน้าที่ซีดขาว

“ยู...”

“หิม?”

“คนที่นายชอบนะ” แเกล้าดูลำบากใจ “คงไม่ใช่...เซรหรือไม่ใช่” ให้ตายเหอะ ผมอยากฆ่าไอ้พวกนี้จัง!

“ฉันชอบคิเสะ! มิโตรีคาวะ คิเสะ! ชัดเจนหรือยัง!”

“คิเสะหรือ” มิเกลทำหน้าที่เหมือนหูฟาด ไม่แน่ใจในสิ่งที่ได้ยิน

“อืม” ผมยืนยันคำเดิม

“คิเสะ อาของนายนะนะ” เอชเองก็ทำตัวปัญญาอ่อนไปด้วย จะมีสักกี่คิเสะในชีวิตผมที่พวกเขาทั้งบั้งเอญารู้จักละ ถามแปลกๆ

“ใช่ พวกนายจะมาลนลานอะไร ก็อย่ารู้กันเองไม่ใช่หรือ?”

“เออ อยากรู้ แต่คาดไม่ถึงไง” มิเกลแทบจะสบถเป็นภาษาเกาหลี ชื่อมิเกลนี่ก็เป็นแค่ชื่อสากลของหมอนั่น ถ้าจำไม่ผิด ชื่อจริงๆ ของมิเกลก็คือ ‘ลี กิวอน’

“นั่นลี เขาเป็นอาของนายไม่ใช่หรือ” แเกล้าเองก็พูดไม่ออกไปด้วย

“แบบนี้มันไม่ผิดหรอก”

“มันจะผิดตรงไหนล่ะ จริงๆ แล้วฉันกับเขาไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกัน ทางสายเลือดเลยนะ ก็แค่พ่อของฉันเคยเป็นรุ่นพี่ที่ศิษย์คารวะตอนเรียนมหา'ลัยมาด้วยกัน” คำตอบของผมทำให้เอชพยักหน้ารับรู้ ส่วนมิเกลกับเกล้ายิ่งทำหน้าที่ตาชอบกอลอยู่

ก็นะ วัฒนธรรมเอเชีย เรื่องแบบนี้ไม่ใช่สิ่งที่ชนรับได้สักเท่าไร

“งั้น สารภาพไปแล้วเหรอ” มิเกลทำลายความเงียบ บรรยายภาคในกลุ่มลดการเฮฮาลงไปเยอะ พอเป็นเรื่องศิษย์ พวกนี้ก็ไม่นกล้ำแม่แต่จะล้อเลียน

“สารภาพอะไร” ผมแก้งถาม แม้จะรู้อยู่แก่ใจก็เถอะ

“ก็สารภาพรักไป” มิเกลทำหน้าที่ชัดใจ “ฉันอยากรู้ว่าศิษย์มีปฏิกริยายังไงกับความรู้สึกในเชิงนี้ของนาย”

คำพูดของมิเกลชวนให้ผมนึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ ที่ผมกับศิษย์แช่น้ำอุ่นในอ่างอาบน้ำที่บ้านด้วยกัน และหลังจากนั้นผมก็เลือดกำเดาไหล ความจำที่ไม่ผิดเพี้ยนของผมยังบอกได้อย่างแม่นยำ ตอนนั้นศิษย์พูดว่า

‘เจ้าบ้า! เลือดกำเดาไหลได้ยังไง ลูกขึ้นมาเดี๋ยวนี้เลย!’

ศิษย์โกรธจนหน้าแดงไปหมด ฉันก็ก้อยบอกรใคร ดังนั้นการสารภาพรักไม่ใช่คำตอบสุดท้ายอย่างไม่ต้องสงสัย ผมกับศิษย์ไม่ใช่คนที่จะสามารถเป็นคู่รักได้ทั่วไป ที่จะเริ่มจากการสารภาพรัก คบหา แต่งงาน อยู่ด้วยกันไปชั่วชีวิต

เราต่างก็อยู่ด้วยกันมาหลายปีในลักษณะที่คนภายนอกมองมาเหมือนเราเป็นครอบครัว ศิษย์อยากให้อันหนึ่งผมแต่งงาน มีความรักมีคนดูแล เผลอๆ ตอนนี้อาจจะแขนสั้น อยากอุ้มเด็กที่เกิดจากผู้หญิงที่เป็นภรรยาของผมแล้วก็ได้ เห็นเย็นซาแบบนั้น ศิษย์ก็ต้องชอบเด็กอยู่เหมือนกัน ไม่งั้นจะทนเลี้ยงผมจนโตมาถึงปานนี้ทำไม ถึงญาติผมจะไม่ตีขนาดไหนก็ไม่เห็นต้องใส่ใจผมก็ได้

“ไม่ละ” ผมสายหน้า

“งั้นก็ไม่คิดจะบอกเธอ” เกล้าทำหน้าตาสงสารผมมาก คงคิดไปแล้วว่าผมจะเก็บความรู้สึกนี้ไว้ ไม่พูดออกไปจนชั่วชีวิต

บ้าไปแล้ว ผมไม่ได้เป็นพวกจิตใจบริสุทธิ์นะ ผมนะคนเห็นแก่ตัวคนหนึ่งนี่แหละ!

“ฉันเริ่มต้นจากการสารภาพรักไม่ได้ พวกนายเป็นบ้าไปแล้วเธอ” ผมสายหัวให้กับความคิดที่ไม่รอบคอบของพวกนี้

“ก็มีโอกาสอยู่แล้วที่คิเสะเขาจะรับไม่ได้ ถ้าหากนายไปคิดกับเขาแบบนั้น เขาอาจจะเอ็นช่า ไม่พูดกับนาย หรือร้ายที่สุดเขาอาจจะขอให้นายย้ายออกไป เพื่อรักษาความสัมพันธ์เดิมของพวกนายให้คงอยู่ก็ได้” ทุกอย่างที่เอชพูดมาเป็นสิ่งที่ผมคิดไว้แล้ว

“นั่นนะสิ ฉันถึงได้ต้องคิดก่อนจะลงมือทำอะไรงั้น”

“สรุปว่าก็คงจะไม่เปลี่ยนใจสินะ” มิเกลดูเหมือนอยากให้ผมคิดดูอีกที

“ถ้ามันเปลี่ยนง่ายขนาดนั้น ฉันจะเลือกชอบคนที่ทำให้รู้สึกทรมานทำไม โอกาสที่จะโดนปฏิเสธเยอะกว่าความสำเร็จตั้งเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์”

“แล้วอีกหนึ่งเปอร์เซ็นต์ล่ะ” เอชถามยิ้มๆ ในบรรดาสามคนนั้น เขาปรับตัวได้เร็วที่สุด

“เพื่อจะเกิดปาฏิหาริย์”

เสียงหัวเราะที่โตะดังขึ้นกระหึ่ม พวกเราสามารถเอาเรื่องความรักต้องห้ามของผมมาทำให้สนุกก็ได้ คงไม่มีใครอยากให้ผมไปเครียด หน้าผมอาจจะยิ้มนิดๆ ไปกับทุกคน ทว่าใจลึกๆ ผมก็ไม่ได้ยิ้มระออะไรขนาดนั้น คิเสะอาจจะมีโอกาสที่จะเอ็นช่าหรือเชิญให้ผมออกไปอยู่คนเดียวสักสามสิบเปอร์เซ็นต์...

ส่วนอีกเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือเขาน่าจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และทำเป็นไม่เคยได้ยินผมสารภาพรักมาก่อน เขาจะพาเรากลับเข้าสู่กิจวัตรปกติ ไม่รู้ไม่ชี้ จนคล้ายกับไม่เคยมีใครเกิดความรู้สึกเกินเลยขึ้นในบ้านเลยก็ได้ ถ้าเป็นแบบนี้มันแย่งยิ่งกว่า มันคือกลยุทธ์กำแพงโปร่งใส...

กำแพงโปร่งใสคืออะไร ก็คือกำแพงนี้แหละ กันไม่ให้เราเข้าไปในโลกของอีกฝ่ายได้ แต่มันเป็นสีใส จึงยังเห็นว่าอีกฝ่ายทำอะไรอยู่บ้าง มันไม่ได้หีบจนผลึกเราออกไปจากชีวิตเขา หากการทำได้แค่นั่งมองทุกอย่างอย่างคนนอก มันเลวร้ายยิ่งกว่าการที่โดนปิดกั้นมากๆเลย

เวลาดีหนึ่ง

คิเสะซึบรตมารับผมตามที่เราสัญญากันไป...

มันก็ไม่เชิงว่าเป็นคำสัญญาอะไรขนาดนั้น คิเสะแค่เป็นคนชื่อตรงกับสิ่งที่เขารับปากไว้เสมอ เขาก็เลยไม่เคยผิดคำพูด ไม่เคยรับปากมั่วซั่วอะไรที่ผมขอแล้วให้ได้ เขาก็จะบอกว่าให้ อะไรที่ให้ไม่ได้ก็จะบอกชัดเจนทันทีว่าไม่ให้

เป็นอย่างนี้ตั้งแต่ตอนที่ผมย้ายมาอยู่กับเขาใหม่ๆ แล้ว

“คิเสะ สวัสดีครับ” พวกเพื่อนผมทั้งหมดรีบทักทายคิเสะ มิเกลกับเอซที่ประคองตัวผมให้ลุกขึ้นยืน ดันตัวผมไปให้คิเสะประคองไว้แทน

“นี่เมฆขนาดนี้เลยเหรอ” คิเสะมองไปยังสามคนที่เหลือ ถึงจะไม่ได้มองด้วยสายตาตำหนิอะไร พวกนั้นก็รีบพากันแก้ตัว

“ก็เตือนแล้วนะครับ” เอซพูดคนแรก

“ขอบอกว่ายังไงก็ต้องตีผมเยอะๆให้ได้” มิเกลพูดต่อ ซึ่งเกินจริงไปนิดสำหรับคนที่รู้อยู่แล้วว่าผมแกล้งมา

“ยังไงก็ฝากคิเสะดูแลยูดีๆ ด้วยนะครับ ดูท่าทางช่วงนี้เขาจะมีเรื่องเครียดๆที่ไม่ยอมบอกใครอยู่” คิเสะได้ยื่นสิ่งที่เกล้าทั้งระเบิดไว้ก็หลุบตามองผม

“เจ้านี่นะเหรอ”

“ครับ ยังไงก็รบกวนด้วยนะครับ” เกล้าส่งยิ้มหวานให้คิเสะโดยไม่ลืมที่จะเมื่อแผ่มาให้ผม

“อืม เข้าใจแล้ว”

คิเสะไม่ใช่พวกที่จะเฝ้าถามอะไรมากมาย เขาก็เลยประคองร่างผมให้ไปที่รถ พาผมขึ้นไปเสร็จก็แวะไปกล่าวขอบคุณพวกเพื่อนผมอีกนิดหน่อย

ที่ช่วยดูแล จากนั้นถึงได้เดินกลับมาขึ้นรถ และพาผมขับกลับไปยังที่อยู่อาศัยของพวกเขา

ดบ!

ถึงคิเสะจะพอม แต่ก็ไม่ใช่พวกไร้เรี่ยวแรง ไม่อย่างนั้นคงเป็นคนสนิทเซอร์ไม่ได้ เขาสามารถประคองผมมาได้จนถึงเตียงอย่างไม่ยากเย็น เมื่อผล็วร่างผมขึ้นไปไว้บนนั้นสำเร็จ เขาก็หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับเหงื่อที่ตามกรอบหน้า

“หาเรื่องให้ลำบากอยู่เรื่อย จะตีหมกขนาดนี้ทำไม กลุ่มใจอะไรอยู่กันแน่”

คิเสะพึมพำ เขาน่าจะหลงเชื่อสิ่งที่เกิ้ลบอก จะว่าไปการบอกความลับให้พวกนั้นรู้ก็ไม่ใช่เรื่องแยอะไร ยิ่งอุตุส่าห์ช่วยตอบรับแผนการของผม เปลี่ยนไปยึดเยียดผมให้คิเสะ แทนที่จะหาผู้หญิงมายึดเยียดให้ผมอย่างที่คิเสะต้องการ

เยี่ยมไปเลย!

“งั้นก็พักซะ”

คิเสะทิ้งท้ายโดยไม่สนใจว่าผมจะรู้ตัวหรือเปล่า ผมจึงแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่องไม่รู้ราว คว่าข้อมือคิเสะไว้ ออกแรงดึงเข้าหาตัวผมที่กำลังนอนอยู่บนเตียง เรือนร่างโปร่งนั้นจึงปลิวมาตามแรงรั้งมหาศาลของผมเนื่องจากคิเสะไม่ทันได้ตั้งตัว

หัมป์!

เมื่อเขามาอยู่บนเตียงเดียวกันได้สำเร็จ ผมก็กอดเขาไว้ทันที ครางงืมง่าเล็กน้อยในลำคอและแกล้งผล็วหลับต่อ

“ยู” คิเสะเรียกผม เขาเขย่าแขนผมเบาๆ

“...”

“ยู นี่ ตื่นเลยนะ”

แม้ว่าผมจะเก่งเรื่องงานเดินแบบมากพอตัว ผมก็เพิ่งรู้ว่าผมมีความสามารถด้านการแสดงเป็นเลคอยู่เหมือนกัน

“เฮ้อ...เกินเยียวยาแล้วมั้ง”

คิเสะล้มเลิกความพยายามที่จะปลดล็อกพันธนาการที่ผมสร้างขึ้น (อย่างแน่นหนามาก) เขาก็เลยยอมนอนหนึ่ง ๆ อยู่แบบนั้น จริง ๆ ผมก็อยากเนียนจับด้วย แต่คิดว่าคิเสะอาจจะจับได้ก็ไม่ได้ เลยปล่อยให้ใกล้ขีดแค่นี้ไปก่อน

“...”

จมูกผมอยู่ที่ใกล้ต้นคออีกฝ่ายมากเลย ไม่รู้เหมือนกันว่าโดนผมหายใจรดผิวขนาดนี้ คิเสะจะคิดยังไง จะตื่นตื่นบ้างไหม

“...”

ผมเป็นฝ่ายรุกเขาเอง หัวใจผมกลับเต้นแรงจนแทบระเบิด เกือบห้ามใจตัวเองไม่ไหว เพราะกลิ่นหอมอ่อน ๆ จากตัวเขา แม้วามันจะเป็นกลิ่นแชมพูและครีมอาบน้ำแบบเดียวกันกับที่ผมใช้ แต่กลับทำให้ผมแทบจะเสียการควบคุม

ผมปล่อยให้ตัวเองจมอยู่ในห้วงความคิดจนผลอลลายอ้อมกอดลงเล็กน้อย คิเสะจึงค่อย ๆ ดันตัวเองออกไปช้า ๆ ผมรู้ตัวแหละว่าเขาทำอะไรยอมปล่อยให้ไปเพราะว่าวันนี้ได้แค่นี้ก็ถือว่าผมพอใจในระดับหนึ่ง

“ฝันดีนะจ้ะ”

เสียงไม่บ่งบอกอารมณ์ใดเป็นพิเศษดังขึ้น ผ้าห่มถูกดึงมาคลุมร่างของผม คิเสะกดปิดไฟที่หัวเตียง ทันใดนั้น ผมก็รู้สึกว่าเขาโน้มหน้าลงมาใกล้ สัมผัสอุ่นนุ่มหยุ่นของริมฝีปากแตะลงที่หน้าผากของผม

!!!

คิเสะผละออกไป ผมรู้สึกว่าเขาไกลออกไปเรื่อย ๆ จนในที่สุดก็ได้ยินเสียงประตูห้องปิด...

“...”

ผมลืมหืมตาท่ามกลางความมืด แม้วาจะอยากข่มตาให้หลับไปขนาดไหนกว่าจะหลับลงได้ก็ใช้เวลาอยู่นานและแสนยากเย็นมากจริง ๆ!